

Levá Ořechová - příloha Dlaždiče

Moje první

Každý rok koná Dlažka skvělou akci s názvem Levá Ořechová. Sejde se na ní vždy stabilní parta expertů či snad reprezentantů z celé republiky.

Letos jsem měl skvělou příležitost se k nim přidat. Tak jsem doma sbalil vše potřebné a vydal se s dvoudenním zpožděním vstříc tomuhle novému dobrodružství.

Levá Ořechovka podruhé

Levá Ořechová - sice jsem zde pouze podruhé, ale už vím, že sem budu chodit, jak nejdéle to jen půjde. Sejde se zde vždy super parta lidí v čele s Kokoškou, Žabou a Vinetuem. Výborní jsou zde také vedoucí. Prostě tábor jak má být.

A co ta letošní Levá Ořechovka? Byla taky super. Sešli jsme se na neobvyklém místě, kterým byla základna v Černé Hoře na Vysočině. A na nové základně jsme našli i mnoho nových možností. Ráno se místo po rovince mohlo běhat do kopce a hry se mohly hrát na písku, na betonovém hřišti, nebo dokonce v bazénu se skluzavkou. Zažili jsme zde také dvoudenní výlet se spaním pod širým nebem. Spaní bylo mimo tábor, a to u Bystré nedaleko loňské základny ve Svojanově. Tam jsme se ovšem museli dostat až poté, co jsme splnili 10 úkolů v předem určené vesnici. Zpět do tábora jsme potom jeli na Pálavách po řece Svitávce.

Ale co by to bylo za Levou Ořechovou bez tradičních činností jako: ringo, softbal, dánské kuželky a dalších? Ringo jsme hráli v táboře na třech hřištích stejně jako kuželky. Na softbal jsme chodili na krásné a travnaté hřiště do Černé Hory. Softbalové turnaje jsme hráli dva a všichni si to moc užili.

A mé pocity? Celá letošní Levá Ořechová se velmi povedla, jak z hlediska party, tak i z hlediska aktivit a rozvrhnutí klidu, abychom byli dost odpočatí na hraní mnoha sportů, u kterých jsme všichni podávali své nejlepší výkony, snažili se zlepšovat naše dovednosti, ale hlavně jsme se všichni výborně bavili.

Levá Ořechovka je podle mě nejlepší tábor Dlažky a výborný způsob, jak si užít poslední chvíle prázdnin. Proto určitě také vydržel tak dlouho populární a letošní rok to celé pouze potvrdil. Filip Vrťo

Sběr ořechů

Myslím, že Levá Ořechová Dlažka by se dala popsat dvěma slovy, jelikož by to však byla nuda ke čtení, tak to trochu rozvedu.

Už samotné vítání u autobusu, který nás veze z Přerova na základnu, je úžasné, přece jenom se po roce vidíte se skvělými lidmi, s nimiž máte strávit následujících čtrnáct dní. Přejezd na základnu je už pohoda a rozdělení do chatek taky. Vedoucí však nezahálí a hned po ubytování nás volají na oficiální přivítání na táboře. Hned potom následuje zajímavý program seznamovacích her. Další dny už se do programu zařadí akorát rozcvička, jídlo a místo seznamovacích her se začnou hrát hry jiné, ať už táborové či normální sportovní.

Program je sice náročný, ale o to zábavnější (aspoň potom nemáme potřebu v noci někam chodit, ale spát). No, Levá Ořečková není žádný obyčejný, ba dokonce nudný tábor, a pokud nevěříte, tak se o tom přijďte přesvědčit sami. Jsem si jistá, že nebudete zklamaní. Ema Dvořáková

Levá Ořečková Dlažka pamětnická

Připadám si letos už jako pamětník. Sedím v základně na lavičce a tiše vzpomínám na to, jaká byla Levá Ořečkovka před 4 či 5 lety. V hlavě se mi honí stesky, jak to bylo lepší, a jen s námahou se přemáhám si to nepřipustit. Když se kolem sebe rozhlédnu, tak slyším hlásky lidí, kteří v časech, když jsem na táborech začínal já, byli ještě ve školce, či někteří tehdy nebyli ani na světě. Občas zahlédnu někde v koutku podobně zoufalou duši. Potkáme se a jen spolu tiše vzpomínáme. S některými na můj první tábor, s některými na mou první Ořečkovku. Kdo si pamatuje Nanovlákná? Kdo chápe odvěký sport Trultu a JPV? Kdo si pamatuje tehdejší nejstarší oddíl dodávat: „Ano, paní učitelko“ ke každému „Dobrou chuť“ ?

Málokdo. Snad jen Mussur, snad nějaký vedoucí, možná se najde i účastník... Říkám si, že už je čas jít, a přesto přijedu znova, protože věk je jenom číslo. A letos to bylo zase super! Vínětú -

Levá 2017 Křesťanská

táborová základna Word of Life
Všechno to má skvělý draj.

Spousta super lidí.

Michal úspěch sklídí

při broušení pánví.

Možná ještě, kdo ví,

nedostanu třeba

jenom suchý chleba.

Baškejáci jsou moc žraví,

gulášek to všechno spraví.

Ten však snědl Skajda,

to bude zase srajda.

Karlův akordeon krásně zní,

celý tábor tiše sní

o Vánocích s Haničkou,

Michálkou či Aničkou.

Milý Petr Karate Kid

nechává nás vždycky žít,

musí však zajistit klid, aby

nebyl od Mussura bit.

Sjedu skluzavku-žbluňk!

Šplouch! Buch!

Ožívá v nás bičvolejbalový

bůh.

Příští rok tu budem zas, i

kdyby nám zšedl vlas.

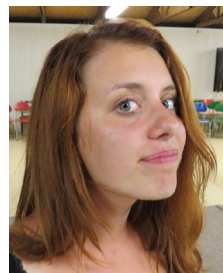
Michal David ©

Sjezd bezejmenné řeky ve zkratce

Město, jez, voda, voda, vrby, voda, bahno, voda, jez, papírna, voda, mělčina, bahno, voda, voda, jez, voda, voda, kukuřice, voda, bahno, bahno, vrbičky, bahno, vrbičky, bahno, jez, voda, město.

Psaní článku do Dlaždiče

„Pokud můžeš napsat článek zítra, udělej to“ staré dlažkařské přísloví

Každý má svůj Damoklův meč, ten můj stejně jako u mnoha jiných vedoucích a praktikantů je dát článek do Dlaždiče. Neodevzdat články je podobné jako půjčovat si peníze, možná ještě horší, já už ty články dlužím tři - Mussurovi dva, mému týmu jeden.

Já za to nemůžu, opravdu ne. Jsem zdrčený, opustila mě totiž (sorry, nebylo k rozluštění –Sivea - Jiver?) – náhle, tak náhle, ani se se mnou nerozloučila. Proč? Co se děje? Co se děje ve světě? Co se děje v nás? A co na to Karel Kryl? Inter arma silent Musae. Autor ???

Aktuální zprávy z Levé Ořechové / FB Máme za sebou šest dnů her akčních i stolních, sportů i zábavy na našem táboře - na Levé ořechové Dlažce! Třicítka teenagerů od 12 do 19 let si to opravdu užívá. Ringo turnaje! Beach volejbal! Bazén! Softbal na super hřišti rovném a travíčkou pokrytém! Hry ve velkém sále večer i stolnohry v jídelně! Testy i hrátky jen tak! Koncerty skvělého klavíristy! Skvělá krmě - byl už králík, švestkové knedlíky, smažený květák i saláty! Ubytko je výborné - jen v noci je kosa. A vedoucí i účastníci si opravdu levoořechují! A to nejlepší přichází!

Byli jste na táboře ohroženém potopou? Záplavami to ano, ale potopa? A ta dnes přichází! A navíc obrovští plazi na obzoru! Vyrazíme za záchranou za pár minut. Přežije všech šest týmů? Dají to? Lodě na pomoc jsou na cestě a snad dorazí včas! Více info v průběhu dne - právě jdu udělit poslední pokyny - držte nám palce!

Výlet do Svojanova na Levé

Zabydleni v Černé Hofe, trávíme čas na táboře, však ráno jsme se dozvěděli, to o čem jsme nevěděli. Výprava na túru dlouhou, to nebylo naší touhou, věci sbalit musíme, kam půjdeme, nevíme. Pak jsme se však dozvěděli, že vedoucí z nás strandu měli, tak zklamaní jsme šli zpátky, věci dát před naše chatky.

Po obědě zpráva nová, balíme si věci znova a teďka už bez legrace, čeká na nás hodně práce. Po poli až rovnou k vlaku, někdo chybí, kde jsi Zaku? Rychle teď do Svojanova, po kolikáté jsme tu znova? Sil už máme jenom kapku, paní nám darovala chňapku,

břicha prázdná, máme hlad, my už chceme pracovat! Do penzionu se posilnit, abychom už měli klid, sortiment však drahý byl, tak aspoň shodíme pár kil. Do kopce jsme se vydali a starý hrad pak hledali,

práci jsme tam chtěli najít, záhony museli jsme zalít.

A pro dobrou náladu, pustili nás do hradu, tam jsme jim též pomohli, i když už jsme nemohli. Pak v restauraci uklidíme a rychle se posilíme, kuchařky nám jídlo daly, na nic jsme se už neptali. Krokety a hranolky, Koko, umyj si pohorky!

Za tu dřinu nám to stálo, kilometrů zbývá málo. Po cestě si povídáme, bolest nohou nevnímáme, za chvíli tam dorazíme, my si radost nezkažíme.

Šli jsme špatným směrem zpátky, náš návrat nebude krátký, tak pozitivní náladu vedeme zpátky ku hradu.

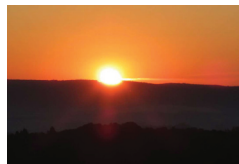
Došli jsme tam, kam jsme měli, zažili jsme, co jsme chtěli, už můžeme se jenom smát, večer klidně tvrdě spát.

Verča Valentová

Sjezd Svitavy na Levé

Letošní LOD se konala na netradičním místě – na táboře Word Of Life, co by kamenem dohodil od městečka Černá Hora, co by kamenem dohodil od Brna. Těšil jsem se na nové prostředí, na nové i staré skvělé akční účastníky a na to, jak je všechny potrápíme našimi vypečenými hrami! V organizačním mailu od Mussura se ale vyskytovala věta, která má očekávání ještě v mnohém zintenzivněla. Byla to zmínka o jakémsi lodním putování v rámci dvoudenního výletu. Lodní putování jsem si v oblasti cca 25 kilometrů severně od Brna nějak nedokázal představit, rabi Google mi také žádnou novou radu nepřinesl. Až na táboře jsme se dozvěděli, že řeka, kterou pokoříme, bude Svitava! Ve čtvrtek jsme tedy poslali děti putovat do jihomoravských vesnic vydělávat na snídaní, shánět účastníky, vyměňovat kalendář za něco hodnotného, sehnat nejstarší noviny (letošní rekord: 1943!!) atd. Putování bylo završeno skvělým večírkem v Pohostinství U Tušlů a následným přespáním tamtéž. Další den ráno jsme se tedy všichni přesunuli do Letovic, abychom nafoukali lodičky a vydali se na strastiplnou cestu do Rájce-Jestřebí. Naše manévry přilákaly nemalé množství náhodných kolemjdoucích diváků – není se čemu divit, vodáky pravděpodobně v Letovicích skutečně nevidí každý den. Rozhodně ne v takovém počtu, zaskládali jsme loďkami slušnou část plácku před městským úřadem. Všech 16 pálav úspěšně nastoupilo na vodu a vydalo se na strastiplné dobrodružství. Po překonání drobné přehrazující fošny, zmírňující proud řeky vytékající z Letovic (už zde bylo zapotřebí, aby všichni z lodě vystoupili), nás čekala již poměrně rozumně splavná říčka, která sice netekla skoro vůbec, zato dávala nezkušeným vodákům prostor naučit se klíčkovat mezi stromy a vodními travinami. Ani ne po prvním kilometru jsme narazili na první nepřekonatelnou překážku. Tou byla firma Tylex Letovice, která řeku neprostupně přehrazovala. Všech 16 lodí tedy vylezlo z vody, obešlo fabriku, nasedlo, jelo se dál. To jsme však netušili, že více než kilometr v kuse po Svitavě nepoplujeme. Čekali nás obrovské množství mělčin, kamenitých úseků, jeden rozestavěný splav a spousta podivných splavů, nahánějících vodu k místním prastarým industriálním podnikům. Slovy Vojty Gaďurka: "Voda bahno bahno voda mělčina bahno hráz hráz kopřivy česla voda bahno kameny česla hlad hlad". V této džungli stromů, kamenů, bahna a vody jsme postupovali mnohem, mnohem pomaleji, než jsme předpokládali, a tak, jak už to hold občas bývá, jsme proti původnímu plánu za dvojnásobný čas ujeli sotva třetinovou vzdálenost. Za 3 hodiny jsme se dostali z Letovic do Svitávky – necelých šest kilometrů, kde jsme pro nedostatek času, zásob a nervů naše putování ukončili. Při přenášení u posledního podivného strmého jezu jsem se zapovídal s babičkou, která naše počínání nevěřicně sledovala. Pověděla mi, že je dobře, že končíme ve Svitávkách, že do Rájce je ta cesta velmi dobrá, všude hráze, česla.. z Letovic je to prý ještě krásné! Inu, myslím, že tohle zní jako dost dobrá výzva. Podle zmiňované babičky neplula po Svitavě žádná loď už asi 5 let. Tak snad někdy v budoucnu by stálo za to zorganizovat brutální variantu "vodní rallye Letovice-Rájec", to rozhodně ještě nedělal nikdo! Karel

Až uvidíš svítání Na táboře bývá nepřekvapivé, když je překvapení. Nejlépe výsadek. Na Levé bývá také. Ale letos jsem překvapil překvapením na druhou – byli dva. První delší s plněním úkolů a přespáním a hudebním večírkem v oblíbené kulturní památce u sjezdovky, druhý kratší. Závěrem tábora a to brzy ráno jsme vzbudili šéfy týmů, ty své týmy. A už se razilo na rozhlednu Žernovnik na ranní svítání. Byli jsme rychlí, chvíli jsme museli čekat. Ale stálo to za to. Rozhled po kraji, focení, a pak jsme pokračovali na jih. Cesta vedle krásnou krajinou, vylezli jsme na nádhernou skálu Krkatou bábu. Dorazili do krásného minikempu, vzbudili místní a občerstvili se. Pak jsme pokračovali cestou turistickou až do vsi, odkud měl jet bus. Jel, ale nechtěl nás. Prý jsme se měli objednat (hm, když jsem rozhodl o akci, bylo tak před půlnocí, vzal by mi někdo telefon?)! Tak jsme razili pěšky a byli v táboře v jedenáct ráno. Slušný výkon, ušlápnuté kilometry a dobrý pocit. Mussur

Černá Hora Levá proběhla kousek od Černé Hory na Vysočině. Dobré travnaté hřiště, asfaltové na basket, venkovní posezení, bazén, skluzavka, beach hřiště, sál, chatky i pokoje. Vybavená kuchyň s jídelnou, dostupné super hřiště na softbal v Černé Hoře, turistické možnosti na pěšky i na kola. Bylo vidět, že do areálu se vilo dost prostředků. Zápory – hustý les a klíš'tata. Hodně asfaltu vč. cesty skrz kemp. A skluzavka k bazénu nebyla ideální. Mussur